

New York Timesi bestsellerite autor

DEANNA RAYBOURN

TUHANDE
TÄHE ÖÖ

Deanna Raybourn
Night of a Thousand Stars
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Tiiu Sulsenberg
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2014 by Deanna Raybourn
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B07311916
ISBN 978-9949-25-932-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Pühendatud Caitlinile –
toredale ekstsentrilisest perekonnast pärit tütarlapsese, kes otsib
oma teed maailmas

Nad oleksid jõudnud lastetuppa õigel ajal, kui poleks olnud väikesi tähti, mis neid jälgisid. Jälle kord lükkasid tähed akna lahti ja kõige väiksem täht hüüdis:

„Vaata ette, Peeter!“

Siis teadis Peeter, et ta ei tohtinud kaotada enam hetkegi.

„Tulge,“ hüüdis ta käskivalt ja tõusis öisesse taevasse. John, Michael ja Wendy järgnesid talle.

Härra ja proua Darlingid ning Nana tormasid lastetuppa, kuid oli juba hilja. Linnud olid ära lennanud.

“Peeter ja Wendy”, J. M. Barrie

ESIMENE PEATÜKK

Märts 1920

„KUULGE, kui te põgenete pulmades eest, siis teete seda täitsa valesti.“

Tardusin paigale, üks jalg aknast väljas, atlassist pulmakleit üle põlvede tõstetud. Tüllist loor hõljus mu näo ees, tehes pildi ähmaseks. Lükasin selle kõrvale ja nägin enda taga seismas pikka, prille kandvat noormeest. Tema ilme oli tõsine, aga silmis oli selgesti märgatav sära, mis oli ilmses vastuolus vaimulikukuega.

„Oh! Kas teie olete abivaimulik? Ma tean, et te ei ole vikaar. Nägin teda eile õhtul, kui me pulmatalitust harjutasime, ta on lihtsalt igivana. Näeb välja nagu Metuusala ristiisa. Teie olete vaimuliku kohta kohutavalt noor, kas pole tõsi?“ küsisin, vaadates teda, silmad vidukil.

„Aga mul on kõrge krae nagu vaimulikel, nii et ju ma siis ikka olen vaimulik,“ vaidles noormees vastu. „Ja nagu ma ütlesin, kui tahate jalga lasta, siis toimetate seda küll väga rumalalt.“

„Ei toimeta,“ vaidlesin raevukalt vastu. „Suutsin pääseda niihästi oma ema kui ka tulevase ämma eest, ja kui arvate, et see on kerge, siis olete ilmselt valmis uskuma ka seda, et ma võiksin teile Brooklyni silla maha müüa.“

„Brooklyni sild? Kus see veel asub?“

Suunasin pilgu taevasse. „New Yorgis. Seal, kus ma elan.“

„Te ei saa olla ameeriklane. Te räägite korralikku inglise keelt.“

„Mu vanemad on inglased ja ma sain hariduse siin – oh, pagan, mul pole selle jaoks aega!“ Torkasin pea aknast välja, aga mu suureks pahameeleks tõmbas noormees mu tuppa tagasi, pigistades suurte kätega leebelt mu kleidi puhvarrukaid.

„Te pole seda päriselt läbi mõelnud, ega? Aknast pääsete välja päris lihtsalt, aga mis saab edasi? Niisuguses riietuses ei saa te ometi metroosse joosta. Ja kas teil taksoraha on?“

„Ma...“ Surusin suu kinni, ise meeleheitlikult mõeldes. „Ei ole. Mõtlesin, et kõigepealt panen putku ja ülejäänule mõtlen hiljem.“

„Nagu ma juba ütlesin, pole see kuigi hea plaan. Kuhu te üldse tahate minna?“

Ma ei öelnud midagi. Minu pääsemisplaan polnud niivõrd plaan kui meeleheitlik põgenemine kirikust, niipea kui kuulsin organisti mängimas Mendelssohni esimesi noote. Tänu abivalmile vaimulikule hakkasin nägema puudusi oma tegevuskavas. „Muidugi ei kavatse te minna tagasi hotelli?“ jätkas mees. „Niipea, kui teie sõbrad ja sugulased näevad, et olete kadunud, lähevad nad otsejoones hotelli. Ja kuna teie kasuisa on Reginald Hammond...“

Vehkisin tema ees oma pruudikimbuga, nii et lillede peenikesed varred murdusid. „Palun ärge lõpetage seda lauset. Tean täpselt, mis juhtub, kui ajalehed sellest loost teada saavad. Hästi. Mul on vaja kohta, kuhu peitu pugeda ja arvan, et selline koht on olemas, aga on vaja, et keegi mu sinna sõidutaks.“ Vaatasin teda teraselt. „Kas teil on auto?“

Mehel oli jahmunud ilme. „Nojah, aga...“

„Suurepärane. Te võite mu sinna sõidutada.“

„Kuulge, preili Hammond, mul pole harilikult kombeks aidata pruutidel plehku pista. Kui kuuldustest lähtuda, on härra Madderley lõpude lõpuks täiesti meeldiv mees. Võib-olla teete kohutava vea ja kuidas vaataks sellele piiskop, kui ma abistan ja õhutan takka...“

„Ah, las olla!“ sõnasin mina ärritatult. Torkasin pea jälle aknast välja ja kui mees mu tagasi tõmbas, siis ta peaaegu naeratas, kuigi kulmude vahele oli ikka veel jäänud peenike murekorts.

„No hästi, annan alla. Kuhu te tahate minna?“

Osutasin suunas, mis minu meelest pidanuks olema lääs. „Devonisse.“

Mees kergitas kulme. „Te ei palu just vähe, ega?“

„Siis lähen ise,“ ütlesin trotslikult. Kuidas seda teha, sellest polnud mul aimugi, aga sellele võib alati mõelda hiljem.

Noormees näis võitlevat mingite mõtetega, aga ukse juurest kostev müra sundis teda otsustama. „On aeg tegutsema hakata. Mu auto on parkitud siiasamasse kõrvaltänavale. Viin teid Devonisse.“

Saatsin talle naeratuse, mis pidi olema särav. „Olete teie vast arm-sake, täielik kullatükk.“

„Ei ole ma mingi kullatükk. Aga me ei hakka praegu sellepärast vaid-
lema. Panin ukse enda järel lukku, aga keegi kolistab lingi kallal ja ma
annan neile umbes kaks minutit võtme leidmiseks. Astuge välja, preili
Hammond.“

Sõnagi lisamata lükkas ta mu kergelt aknast välja ja ma maandusin
põõsastesse. Vaimuliku eest kõrvale hüpates summutasin ma mõned va-
litud sõnad. Ta lendas kõrge kaarega üle aknalaua ja maandus jalgele –
vaimuliku kohta küllaltki atleetlikult.

„See oli täiesti kohatu...“ alustasin, pahaselt lehti loori küljest ära
kiskudes.

Mees haaras mul käest ja ma jäin vait, üllatununa niihästi žestist kui
ka tema käe soojusest.

„Tulge, preili Hammond. Näib, et ma kuulen teie ema,“ sõnas ta.

Kiljatasin tasakesi ja pistsin jooksma. Viimasel hetkel meenus mulle
pruudikimp – paljudest liiliaõitest ja luuderohukstest kokkupõimitud
suur asjandus, mis mulle üldse ei meeldinud. Viskasin selle selja taha ja
jooksin naerdes edasi.

„MA poleks pidanud naerma,“ sõnasin kurvalt. Olime autos – häämas-
tavalt eresiniseks värvitud elegantses väikeses sõiduriistas – ja abivai-
mulik vingerdas osavalt läbi Londoni liikluse. Näis, et ta kuulab mind
vaid poole kõrvaga.

„Mida te ütlesite?“

„Ütlesin, et poleks pidanud naerma. Mõtlen seda, et tunnen kergend-
ust, *tohutut* kergendust, kui ausalt öelda, aga mis saab Geraldiga. Mu
süda valutab Geraldil pärast.“

„Miks? Kas te murrate ta südame?“

„Milline absurdne küsimus,“ kostsin mina, lükates loori kõrvale, et
saaksin abivaimulikule otse näkku vaadata. „Ja kui kasvatamatu.“ Jäin
peaaegu vait, pomisedes omaette, kui korjasin kokku nōelu, mis loori
kinni hoidsid. „Ma ei tea,“ sõnasin veidi aja pärast. „Tahan öelda, et
Gerald valitseb end väga hästi, ta on nii *inglaslik*, et temast on võimatu

aru saada. Võib-olla on ta südamepõhjani solvunud. Aga võib-olla ka pole. Ta on selline praktilise meelelaadiga tüüp – kas mõistate mind? Mõnikord oli mul tunne, et ta on mu lihtsalt mingist nimekirjast maha tõmmatud.“

„Nimekirjast?“ Abivaimulik manööverdas väikese sõiduauto ümber, mis oli talle ette jäänud, pannes autojuhi valjusti söimlema. Ta tegi ebamäärase vabandava žesti ja jätkas teed. Abivaimuliku kohta sõitis ta küllaltki stiilselt.

„Jah. Teate ju – nimekiri asjadest, mida oodatakse kõigilt korralikelt inglise härrasmeestelt. Mine kooli, kohtu sobiva neiuga, abiellu temaga, sigita endale pärija ja asendaja, käi jahil, sure vaikselt ära.“

„Kui te seda niimoodi kirjeldate, siis kõlab see üsna masendavalt.“

„See ongi masendav, Geraldil puhul lausa sõna-sõnalt masendav. Tal on Norfolkis jahimaja nimega Grimfield. See on kõige kohutavam maja, mida ma kunagi näinud olen, see oleks nagu mõnest Brontë romaanist. Olin pooleldi valmis leidma hullumeelset naist pööningul luku taga istumas või Heathcliffi kedagi tallide juures söimamas.“

„Kas leidsite?“

„Ei, tänu taevale. Pööningul polnud muud kui mööbel ja tallides ainult hobused. Minu suureks pettumuseks oli kõik õigupoolest üsna proosaline. Asja tuum on aga selles, et Geraldil sarnaste meeste elutee on nende jaoks juba eelnevalt valmis joonistatud – ilusa korraliku skeemina. Aga mina lihtsalt pole korralik.“ Vaatasin autos ringi. Raamatud ja kõrvaleheidetud kummisäärrikud konkureerisid ruumi pärast tagavara-vihmakuue ja kokkukortsutatud pärgamentpaberi tükkidega, mis näisid olevat jäänused paljudest ainult võileibadest koosnevatest õhtueinetest. „Mul on heameel näha, et teie samuti pole korralik. Olen alati arvanud, et veidike lohakust tähendab loomingulist mõtlemist. Ja minul, vaadake, on omad unistused.“ Pidasin vahet ja kiirustasin siis edasi, lootes, et tal ei tule pähe küsida, mis unistused need võiksid olla. Ma poleks osanud neid talle seletada; ka mina ise ei saanud neist aru. „Mõistsin, et Geraldiga koos olles jääks minu elu alati teisele kohale. Minust saaks tema abikaasa ja viimaks vikontess Madderley ning lõpuks sureksin ära. Vahepeal avaksin piduõhtuid, sünnitaksin talle lapsi ning võib-olla korraldaksin mõne meeldejääva lõunasöögi, aga mida ma veel teeksin?